

Rába-parti

FTC–Rába ETO

3-4 (1-0)

1982. április 28.

Üllői út, 30 000 néző. Jv.: Szávó

FTC: Zsiborás – Jancsika, Beles (Koch, 67.), Rab, Takács – Nyilasi, Ebedli, Pogány – Szabadi (Mörtel, 77.), Szokolai, Pölöskei

Rába ETO: Kovács – Csonka (Burcsa, 46.), Hlavyvik, Szíjártó, Magyar – Hannich, Póczik, Mile (Glázer, 76.) – Szabó, Szentés, Hajszán

Gólszerző: Szabadi (12.), Burcsa (49.), Szentés (55.), Szíjártó (65.), Pogány (73.), Hajszán (84.), Ebedli (85.)

Az 1981–1982. évi bajnokság

1. Rába ETO	34	21	7	6102-50	49	
2. Ferencvárosi TC	34	20	4	10	56-46	44
3. Tatabányai B.	34	15	13	6	58-43	43
4. Videoton SC	34	18	5	11	49-44	41
5. Újpesti Dózsa	34	14	12	8	49-37	40
6. Bp. Honvéd	34	15	9	10	54-40	39
7. Csepel SC	34	11	14	9	37-34	36
8. Pécsi MSC	34	15	5	14	51-45	35
9. Haladás VSE	34	13	9	12	46-42	35
10. Békéscsabai E.	34	11	13	10	44-44	35
11. Debreceni MVSC	34	13	8	13	46-55	34
12. Vasas SC	34	12	8	14	57-54	32
13. Zalaegerszegi TE	34	9	14	11	33-47	32
14. Diósgyőri VTK	34	9	11	14	48-62	29
15. Nyíregyházi VSSC	34	8	12	14	35-51	28
16. Volán SC	34	5	11	18	43-61	21
17. Szegedi EOL AK	34	8	4	22	35-74	20
18. Ózdi Kohász	34	7	5	22	41-75	19

**Ami az egyiknek öröm...
A győri játékosok ünnepelésében nem
osztozott a közönség nagy része**

Huszonkilenc hosszú esztendő ismét a bajnokság kapujában állt a Rába ETO futballcsapata, sőt történetében először ragadhatta meg a lehetőséget, mert 1963 őszén, amikor első NB I-es aranyérmét nyerte, az FTC-től kapta „ajándékba” az elsőséget. (A diadalban nem is reménykedő győriek hírverő meccset játszottak Sopronban, miközben a ferencvárosiak 2:1-es vereséget szenvedtek Dorogon, s ezzel „átengedték” a bajnoki címet a kislalföldi zöld-fehéreknek. A történetet felidéztük egy korábbi fejezetünkben.)

A nyolcvanas évek elején viszont az ETO „uralkodott”, olyannyira, hogy 1982. április 28-án favoritként érkezett az Üllői útra, és dr. Tóth Lajos szakosztályelnök a vidéki klub fővárosi vendégjátéka előtt ritkán tapasztalt önbizalommal említette: „Nyugodtan mehetünk ki a pályára, hiszen két pont előnyünk van, és sokkal jobb a gólkülönbségünk, mint a Ferencvárosé.” Az előljáró igazát nem lehetett vitatni, hiszen a győriek 95 gólt „adtak” és 45-öt kaptak, míg budapesti vetélytársuk 71-40-et számolt. A második helyezett FTC abban a tekintetben is hátrányban volt, hogy a hétközi (szerdai) rangadót megelőzően vasárnap vívott nehéz bajnoki mérkőzést a Videotonnal Székesfehérváron – ahol 1-0-ra nyert, miután az ötvenhatodik percben felcserélődtek a szerepek: Nyilasi Tibor adott be és Pogány László fejt a kapuba –, míg az ETO szombaton játszott, mégpedig könnyed edzőmeccset a Debrecennel. Szentés Lázár három, Hannich Péter két, továbbá Burcsa Győző, Hajszán Gyula, Gyurmánczy Attila egy-egy gólja révén 8-1-gyel ért véget a Rába-parti...

Ráadásul a vendégcsapat vissza akart vágni. Nem az FTC-nek – hiszen a IX. kerületi együttest az ősszel 2-0-ra legyőzte –, hanem Mészöly Kálmán szövetségi kapitánynak és az MLSZ-nek. A folyók városában akkor már hónapok óta nehezményezték: hiába a győri fölény, a válogatott keret összetételén ez egyáltalán nem tükröződik, s az ETO köreiből végképp kiverte a biztosítékot, hogy az 1982-es világbajnokságra csak Szentés utazhatott el a kislalföldi labdarúgók közül. „Budapest akkor is meghatározó, ha nem meghatározó” – gúnyolódtak vidéken, és a bajnokság végeredménye csak felerősítette a rossz érzéseket, hiszen az első négy közé egy fővárosi csapat, a Ferencváros került

Pogány László, a ferencvárosiak középpályása Szabó Ottó mellett iramodik meg

„mutatóba” a Győr, a Tatabánya és a Videoton mellé. Mészöly amúgy nem kedvezményezte Budapestet, mert kilenc fővárosi és nyolc vidéki – az egyetlen győrin kívül békéscsabai, debreceni, fehérvári, pécsi, tatabányai – játékost hívott meg vb-keretébe. (Az Angyalföld–Ferencváros–Újpest „háromszögből” Mészáros Ferenc kapus már a lisszaboni Sporting CP, Martos Győző a Waterschei, Bálint László a Toulouse, Müller Sándor az alicantei Hercules, Fazekas László az Antwerpen csapatában futballozott.) S tartunk tőle, Várady Béla ugyanúgy nem bocsátja meg Mészöly Kálmánnak, hogy a Fáy utca ideálja kihúzta az utaslistáról, miként Győrött sem feledik Hannich, Burcsa, Hajszán és a többiek mellőzését.

Mindent egybevetve, az NB I. csúcstalálkozóján csupán a helyszínről szól az FTC mellett, ám az nagyon. Egy héttel a Rába vendéjátéka előtt

a pályaválasztó ferencvárosiak 5-0-ra kiütötték az Újpestet – Szokolai László három, valamint Pölöskei Gábor és Rab Tibor egy-egy góljával már egy óra múltán kialakult a meglepő végeredmény –, az ETO pedig főként otthonában csillogott: az évad végén tizenhat győzelmet és egy döntetlent könyvelhetett el hazai pályán. (Csak a Békéscsaba vitt el pontot a Kisalföldről, míg a többiek közül a Szeged 8-0-s, az Ózd 9-2-es, a Diósgyőr 7-1-es, a Csepel 5-0-s, a Videoton 5-1-es, a Tatabánya 5-3-as vereséggel távozott Győről. A Debrecen keserves 8-1-éről már említést tettünk.) Idegenben viszont nem ment ilyen fényesen: látogatóként az ETO egyaránt ötször győzött és veszített, igaz, Illovszky Rudolf örökbecsű mondásának megfelelt ez az ötven százalékos mérleg, mert a nagymester mindig azt emlegette, hogy az a csapat, amelyik otthon sorra nyer, vendégként rendszerint beérheti a döntetlennel, úgy is bajnok lesz.

A mérkőzés előtt a sikeres birkózókat, Fehért, Gáspárt és Bírót ünnepelték. Hegedűs Csaba Bíró Lászlót emeli a magasba.

Hannich Péter lett az idény gólkirálya. Hajszán távolról, Burcsa közelről ünnepli.

Noha „a tavasz mérkőzéseként” beharangozott meccs napján szakadt az eső, az Üllői úti stadionban zsúfolt ház, harmincezer néző fogadta a két együttest, vagyis a szó szerint áprilisi időjárás és az egyenes tévéközvetítés sem tántorította el azokat, akik már elővételben megvásárolták az összes jegyet. Ám az első félidő színvonala és különösen a győriek teljesítménye nem igazolta a nagyvárakozást: a vendégek szokatlanul passzívak voltak, helyzeti előnyük ellenére mintha megrémítette volna őket Szabadi László korai fejes gólja. A szünetben Verebes József edző, a kislalföldi felfutás „atyja” gondterhelten érkezett az öltözőbe, majd meghozta tréneri pályája legjobb döntéseinek egyikét: dupla vagy semmi alapon beküldte Burcsát. A középpályás, aki a sikercsapat törzsgárdistája volt, csak azért tudott nemhogy futni, de egyáltalán lábra állni, mert dr. Povázsán József, az ETO-t huszonhét éven át szolgáló csapatorvos akupunktúrás kezeléseknél vetette alá, Verebes pedig azt

A korábbi győrit, Pölöskeit szereli Szijártó

gondolta: ez az a délután-este, amikor a halottnak is fel kell támadnia... (Amúgy nem a cseresorból előlépő Szijártó Lászlót, hanem a standard jobb-hátvéd Csonka Gyulát váltotta fel Burcsával, és utóbb ennek is nagy jelentősége volt.)

Győző tehát beállt, majd a nevéhez méltóan kezdett: a negyvenkilencedik percben remekbe szabott – okosan a bal sarokba csavart – lövéssel fejezte be azt az akciót, melynek során Póczik József és Hajszán „megbolondította” a ferencvárosi játékosokat. Az egyenlítés megszabadította gátlásaitól a győri csapatot, így az ötvenötödik percben már az ETO-nál volt az előny, méghozzá olyan támadás eredményeként, amelyről a Népsport azt írta: „Az idény legszebb kombinációinak egyike volt.” Az akciót Hannich, Szabó Ottó, Póczik vezette, és Szentés zárta le, a vendéglátókat pedig annyira kikészítette a fordulat, hogy tíz perccel később Beles Ferenc gyengén adott haza, Szijártó rástartolt a lassú passzra, és belepöckölt a labdába, amely Zsiborás Gábor kapusról a hátvéd testére, onnan pedig a hálóba perdült. (Ugye, milyen bölcs dolog volt a pályán hagyni Szijártót? Aki egyébként az Üllői úti slágermérkőzésen szerezte első és utolsó gólját az NB I.-ben...)

Bár eseményekben a záró húsz perc sem szűkölködött (sőt), az ETO kétgólos vezetése után már nem volt olyan izgalmas a hajrá, mint azt annak „filmje” kapcsán gondolni lehet. Elvégre 1-3-nál senki nem képzelte a IX. kerületi sporttelepen, hogy akár 4-3 is lehet... Végül 3-4 lett belőle, mert a ferencvárosi Rab Tibor tizenegyesét Kovács László hiába védte ki, nem sokkal később Ebedli Zoltán szögletéből Pogány szépített. Erre válaszul a trükkös Hajszán néhány mozdulattal „tönkretette” Jancsika Károlyt, és bevágta a negyedik győri gólt, úgyhogy Ebedli „feliratkozása” már nem osztott, nem szorzott.

A kommentárok a vendégek futballját és – legfeljebb – a házigazdák állhatatosságát emelték ki. (Nagy differencia!) Íme, az elemzések egyike: „Nagyszerű rangadó, gólok sorozata, még a ferencvárosi szurkolók többsége is elismeréssel adózott a vendégek produkciójának.” Hasonlít rá a másik: „A győriek futógyorsaságban, gondolkodásban, iramváltásban megelőzték az önfeláldozóan küzdő ferencvárosi legénységet.”

**Szentes és Póczik örömeiben
Hlagyvik is igyekszik osztozni**

Az FTC-nél korántsem ájultak el attól, hogy nagy harcban maradt alul a házigazda együttes. Novák Dezső edző azon borongott: „Ki hitte volna, hogy három gólt érünk el, mégis kikapunk?” Szokolai ugyanebben a hangnemben tette hozzá: „Az a csapat, amelyik döntő fontosságú rangadón – pláne a saját pályáján – négy gólt kap, nem érdemel bajnoki címet.” Csöndesen megjegyezzük: a technika ördögének túlzással sem mondható Jancsika, Beles kettőssel fennállt a védelem többszöri kapitulációjának veszélye. Jellemző: abban az évadban nyolc csapat is kevesebb gólt kapott az ezüstérmes FTC-nél...

Hiszik vagy sem: a győri öltözőben nem volt olyan boldogság, ami-

lyen szomorúság a ferencvárosiban honolt. Noha sorra érkeztek a gratulálni szándékozók, és előkerült néhány üveg pezsgő is, Szánier János, az ETO ügyvezető elnöke – a hatvanhárom bajnokcsapat tagja – elhárította az üdvözlőket, s nem habozott megtiltani a palackok kibontását. „Két forduló hátravan, papíron még nem vagyunk aranyérmesek” – hangzott, miközben ő maga is tudta: napokon belül eljön az ünneplés ideje.

A nagy pillanat az utolsó előtti fordulóban, a Pécs elleni 2-1-gyel érkezett el: arra a meccsre 22 ezer szurkoló váltott belépőt. (A kislétföldi nézőátlag 1981–82-ben 10 558, a következő évadban már megközelítőleg 17 000 volt.) A győriek tobzódtak: a legtöbb győzelmet (21) érték el, a legtöbb gólt jegyezték (éppen annyit – 102-t – szereztek, ahányat 1968-ban az Újpest), ők adták a góllista első két helyezettjét, Hannichot (22) és Szentest (21), valamint a sportlap érdemjegyei szerint a bajnoki év legjobb játékosát, Póczik Józsefet. A karmestert 1981 nyarán az ETO elengedte volna a Vasashoz, ő azonban – a Rába-partiak nem kis szerencséjére – maradt, miként ahhoz is kellett némi mázli, hogy Verebes legyen az edző. Mert az 1980–81-es bajnokság csalódást keltő tizenegyedik helyezése után előbb Kovács Ferencet, azután Szócs Jánost, Lakat doktort, majd Hidegkuti Nándort, az 1963-as bajnokcsapat mesterét keresték meg Győrből. Csak az után kínálták fel a posztot a „mágnak”, hogy a négy kolléga nemet mondott...

De végül minden összejött, és az ETO a mezőny fölé emelkedve hódította el első egész évados bajnoki címét. Hogy aztán 1983-ban, az egyidényes aranyérem elnyerésének huszadik évfordulóján duplazzon (hatvanhárommal együtt: triplazzon).

Azóta sem volt akkora egyetértés abban, hogy osztályon felüli a Győri Egyetértés Torna Osztály...